

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **J. M.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2014 č.j. MSK 88506/2014, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 16. 6. 2014, č. j. SMO/219682/14/DSČ/Sad, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v příslušném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl, že 1) správní orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť žalobce sdělil identitu řidiče, správní orgán se sice pokusil řidiče kontaktovat, avšak oznámený řidič P. K. popírá, že by mu bylo doručeno předvolání k podání vysvětlení na e-mailovou adresu. Nebyly tak učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. 2) ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, přitom obviněnému ze správního deliktu provozovatele vozidla náleží stejná práva jako obviněnému z trestného činu (žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 23.9.2005 č.j. 6 As 8/2005-69). Dále žalobce namítl 3) rozpor s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Správní orgán postupoval účelově, vyčkával se zahájením tohoto správního řízení, až bude rozhodnuto ve věci předchozího deliktu.
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Usnesením č. j. 22 A 155/2014-20 ze dne 28. 4. 2016 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se v dané lhůtě nevyjádřil.
6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Městská policie Ostrava oznámila správnímu orgánu, že dne 30. 9. 2013 od 09:35 do 09:45 hod. porušil blíže nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky AUDI, RZ X, zákon o silničním provozu tím, že na ulici Hrabákova 5 v Moravské Ostravě stálo vozidlo levou polovinou na chodníku tam, kde to není dopravní značkou povoleno, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Ve spise se nachází 2 fotografie vozidla. Následně byl žalobce vyzván, aby zaplatil částku 600 Kč nebo sdělil skutečnosti potřebné pro určení totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době zjištění předmětného jednání řídil. Žalobce sdělil správnímu orgánu, že vozidlo v uvedené době řídil P. K., a uvedl jeho datum narození a konkrétní adresu v Praze 6. Správní orgán vyzval 20. 1. 2014 P. K., aby se dostavil v konkrétní den k podání

vysvětlení, výzvu doručoval na sdělenou adresu v Praze 6 (vráceno – nemá schránku – jde o adresu Městského úřadu Praha 6), dále na adresu na Tenerife (vráceno – neznámý) a dále na e-mailovou adresu uplatněnou P.K. vůči správnímu orgánu jako doručovací adresa (X, vše bez odezvy. Správní orgán poté dne 5. 3. 2014 odložil věc přestupku a zahájil vůči žalobci správní řízení. Dne 15. 5. 2014 vyrozuměl správní orgán žalobceva zástupce, že se může seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí do 5 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění. Součástí úkonu bude provedení dokazování mimo ústní jednání. Nedostaví-li se ve stanovené pětidenní lhůtě, bude dokazování mimo ústní jednání provedeno v poslední den této lhůty. Žalobce ani jeho zástupce se nedostavili k seznámení s podklady, správní orgán 22. 5. 2014 provedl dokazování mimo ústní jednání a dne 16. 6. 2014 vydal rozhodnutí o správním deliktu. Žalovaný rozhodl o žalobcově odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2014.

7. K žalobní námitce 1) krajský soud uvádí, že soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 32, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury, že „moc daleko ne“. NSS v obdobných věcech seznal, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, např. pokud provozovatel vozidla označil za jeho řidiče pana P. K., jakožto osobu správním úřadům i soudům známou pro častá obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích, tudíž se správní orgán ani nepokoušel danou osobu kontaktovat (již výše citovaný rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, a dále rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30). Pokud jde o doručování na e-mailovou adresu s diakritikou, touto problematikou – opět v souvislosti s nechvalně známým P. K. – se obšírně zabýval NSS v rozsudku ze dne 15.9.2015 č.j. 8 As 57/2015-46, kde mj. uvedl, že *Účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, čj. 8 Afs 55/2008 – 70, nebo usnesení ze dne 9. 8. 2012, čj. 9 As 100/2012 – 29). E-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 7. 2015, čj. 9 As 261/2014 – 44). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu.* Žalobní námitka 1) je nedůvodná.
8. Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS i Ústavního soudu, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, nejsou v řízení o správních deliktech správní orgány povinny nařizovat ústní jednání podle § 49 odst. 1 zákona č.500/2004 Sb. - dále jen „správní řád“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dále např. rozsudek z 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti a provádění důkazů při jednání by

proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech. V posuzovaném případě správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na chodníku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, podložený přehlednou a jednoznačnou fotodokumentací. Žalobce nijak nereagoval na vyrozumění správního orgánu o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, přitom již z vydaného příkazu, proti němuž podal zcela obecný odpor, mu muselo být zřejmé, o č se skutkově jedná. Reagoval až na rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu, a to opět neodůvodněným odvoláním, které v obecných rysech odůvodnil až na výzvu správního orgánu, přičemž proti skutkovému stavu opět nenamítal nic. Správní orgán proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, neboť žalobce byl ohledně zjištěného skutkového stavu zcela pasivní a práva, které měl k dispozici, bezdůvodně nevyužil. Žalobce námitku koncipoval zcela obecně a zásah do svých práv nenařízením jednání nijak nekonkretizoval. Pokud jde o zmiňovaný rozsudek NSS sp.zn. 6 As 8/2005, není přílehlavý k nyní přezkoumávané věci, když soud se v něm zabýval jinou otázkou, totiž náležitostí výroku správního deliktu. Krajský soud proto uzavřel, že nenařízením ústního jednání nedošlo k zásahu do práv žalobce, a žalobní námitku 2) shledal nedůvodnou.

9. Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. V nyní přezkoumávané věci bylo řízení o správním deliktu (jednání ze dne 30. 9. 2013) zahájeno až 5.3.2014, když správní orgán v souladu se zákonem nejprve činil kroky ke zjištění řidiče – pachatele přestupku, kdežto ve věci správního deliktu (jednání ze dne 6.11.2013) byl již dne 13.2.2014 vydán příkaz, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného v této věci. Žalobce uplatnil tuto námitku v odvolání, žalovaný se s ní vypořádal, žalobce na to reagoval v žalobě pouze velmi obecným tvrzením o údajné účelovosti takového postupu, aniž by uvedl cokoli konkrétního. Soud proto uzavírá, že z obsahu správního spisu není zřejmá jakákoli účelovost či snaha obcházet zákon, jak zcela obecně uvedl žalobce. Žalobní námitka 3) je nedůvodná.
10. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
11. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. června 2018

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu